

endelig Afgjørelse ved Domstolene. Det Spørgsmaal, hvorom der er Tale, er saaledes om hvilken af to Personer der er berettiget til at bruge et Varemærke, eller korrektere udtrykt, om en anden senere Anmelder ikke er berettiget til at faae det af ham anmeldte Varemærke indregistreret under Foregivende af, at en Anden allerede skulde have erhvervet udelukkende Ret til at benytte dette Varemærke til Ginder for den af ham paafaaede Ret. Spørgsmaalet dreier sig altsaa i Virkelig heder om, hvorvidt en senere Anmelder vil kranke en tidligere Anmelders privatretlige Ret. Det er et Spørgsmaal af privatretlig Natur, og som det derfor ogsaa er forbeholdt at bringe ind for Domstolene, men det er det samme Spørgsmaal, man vil have, at først Registratør og derefter Indenrigsministeren skal afgjøre. Nu gjentager jeg ganske kort, at jeg finder det i og for sig meget uheldigt saaledes at drage Ministerier ind til Afgjørelse af Spørgsmaal, som man erkjender for at være af privatretlig Natur, og som derfor høre under Domstolene. Det er for det Første Udsagn og for det Andet bringer man derved Administrationen i en Stilling, hvori man ikke bør bringe den. Den erede Ordfører sagde jo vel, at Registratør slet ikke skal give Andet til Vedkommende end: Se § 16! Da den erede Ordfører sagde det, saae jeg § 16 efter, og jeg finder da, at deri staar: „Den, for hvem et Varemærke er indregistreret, kan ved Dom tilpligtes at lade det udslette af Registret, naar Sag derom reises af den, som formener sig berettiget til at udelukke ham fra Mærkets Benyttelse“, det vil altsaa med andre Ord sige, at han mener, at Registratør blot kan sige til den Paagjældende, der vil have et Mærke anmeldt, som Registratør ikke vil indregistrere for ham: gaa til Domstolene og søg den Mand, som efter min Formening har faaet indregistreret dette Mærke, hvorfor Du ikke kan faae det. Dersom den nye Anmelder nu imidlertid dertil svarer: Det kan aldrig i Verden falde mig ind at benytte mig af § 16 og gaa til Domstolene; jeg bestrider aldeles ikke Vs Ret til at føre det Varemærke, som han har faaet indregistreret, det falder mig slet ikke ind at ville have Ret til at benytte det Varemærke, som N. allerede har faaet indregistreret; det er et ganske nyt Varemærke, jeg kommer med, jeg kan slet ikke gaa til Domstolene dermed — hvad vil saa Registratør svare dertil? Det er jo da naturligvis det Tilfælde, som er det praktiske. Enhver vil jo kunne begribe, at det ikke let kan falde nogen Mand ind at forlange et Varemærke indregistreret, som han selv erkjender er det samme Varemærke, som en Anden allerede har faaet indregistreret. Hvis han nu ikke desto mindre vil sin Krig gennemført og sit dette Mærke indregistreret, vilde han ganske simpelt blive tiltalt, straffet og dømt til Erstatning o. s. v. Nei, det Tilfælde, som er det praktiske, er naturligvis det, at Registratør siger til en Mand: Det Mærke er

allerede anvendt af en Anden, og han saa svarer: Nei, det er ikke; der er de og de Forandringer, de og de Forskelligheder; det er et nyt Mærke, og derfor har jeg Lov til at benytte det; uagtet N. allerede tidligere har faaet indregistreret et Mærke, som meget ligner det. Dette Tilfælde kan man slet ikke henvisse til § 16; men nu er Afgjørelsen henlagt til Domstolene, der her kommer til at afgjøre Sagen efter § 15, som ganske rigtig har den Regel, at man ikke har Ret til at optage en Andens Mærke blot med nogle uoesentlige Ændringer. Det, som kan tænkes i praktisk Forstand at ville blive Gjenstand for Strid, er naturligvis det om de Uafgørelser, der ere mellem de to forskellige Mærker, ere af den Bestaffenhed, at man maa sige, at det i Virkeligheden er det samme Mærke. Afgjørelsen deraf hører under Domstolene, men hvad har det saa at betyde, at Registratør efter § 16 kan sige: Gaa til Domstolene, naar det ikke falder Manden ind at ville beskrive den første Anmelders Ret til at have sit Mærke, og det vil han netop ikke, naar han paafaaar, at det er et andet Mærke, han kommer med. Jeg tror ikke, jeg har nødig at dvæle videre ved dette Punkt. Jeg skal kun gjøre en enkelt Bemærkning, forsaavidt den erede Ordfører nu synes at være meget glad over, som han troede, at have opdaget en Inkonsekvens ved det Forslag, som er stillet af den erede Minister under Nr. 7, og som gaar ud paa at gjenindsætte i § 7 en Bestemmelse om, at Registratør skal kunne udslætte af Registret Mærker; der findes ikke at burde være optagne deri. Allerede forrige Gang gjorde jeg opmærksom paa, at det dog var ganske naturligt, at, naar det viste sig, at et Mærke ved en Feiltagelse var blevet indsat i Registret, fordi det for Exempel vakte offentlig Forargelse eller indeholdt offentlige Raaben eller Mærker, at Registratør da ogsaa kunde slette det ud, og at Udvalget ved at lade det gaa ud forsaavidt havde frembragt et Gul i Lovforlaget. Jeg gjorde yderligere opmærksom paa, at der ogsaa fremkom Gul ved, at der nu manglede Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholde sig, naar i Medfør af § 13, Anmelderen af et Mærke maatte vige for en senere Anmelder, naar denne, inden den i Loven giene Frist ophyste, at han havde været berettiget til at faae det indregistreret, idet han havde benyttet det; for Loven kom ud. Det Gule har jo ikke saa overmaade stor praktisk Betydning, thi det er kun en Frist af 14 Dage efter Lovens Ikrafttræden, inden hvilken der saaledes er forbeholdt tidligere Benyttelse af et Mærke, Ret til at faae deres Mærke indregistreret til Trods for tidligere mulige Anmeldelser. Det er naturligvis Noget, som efter 14 Dages Forløb ikke vil have nogen praktisk Betydning. Imidlertid var det paa det Punkt, at den erede Ordfører spottede sin Paastand om, at der forelaa en Inkonsekvens, thi nu kom en Mand efter § 13 og